

гове не се уморяватъ; отново се чува тѣхния тропотъ, пакъ сж въ диритѣ му; бѣга заю, скача, забърква си слѣдитѣ, прави кржгове; ако не бѣше стариятъ вълкъ, отървалъ се би цѣлъ цѣленичекъ. Но и този е хитъръ, пъкъ и всичкитѣ заешки хитрости знае. Като остави другитѣ да се гонятъ изъ гората, той се притаи въ храсталака край нея и чакаше малкия си приятель.

Заю бѣга.

Много ли, малко ли чака, но горкиятъ заю найсетнѣ се намѣри прѣдъ старика и се озова между старитѣ му жби. Изпращяха коститѣ; парче слѣдъ парче, недѣвканото заешко месо минава прѣзъ вълчето гърло. Стариятъ лакомникъ бързаше: ще дойдатъ дѣцата, ще трѣбва да се дѣли; а той това не обича. За да продължи врѣмето, той направи даже нѣколко скока на страна.

Но ето че и тѣ пристигатъ. Съ изплезени езици дойдоха по зайчата слѣда, спрѣха се на послѣдния му скокъ, подушиха кръвъ и веднага се прѣс-